

JULIA WHELAN

AZ
OXFORDI
ÉVEM

Dream
válogatás

Az amerikai Ella Durran gyerekkora óta tudta, hogy az Oxfordi Egyetemen akar tanulni. Ám épp, amikor elnyer egy angliai ösztöndíjat, felkínálnak neki egy olyan munkalehetőséget, amit nem utasíthat vissza. Elfogadja az ajánlatot, így egy év múlva vissza kell térnie az Államokba. Addig is szabadon élvezheti Oxfordot. Semmi sem árnyékolja be ezt a csodálatos lehetőséget, míg nem találkozik egy goromba helyivel, akinek pimaszsága – és a kocsija – tönkreteszi Ella első napját.

És amikor rájön, hogy a bosszantó férfi nem más, mint Jamie Davenport, az angol irodalmat oktató professzor, attól tart, hogy az oxfordi éve mégsem lesz annyira tökéletes. Ám egy késő esti italozás közben váratlan kapcsolat alakul ki közöttük, és a könnyed flörtölés hamar valami komolyabbá válik. Jamie azonban fájdalmas igazságot rejteget, és a titka Ella életét is megváltoztathatja. A lány lehetetlen választás elé kényszerül: fordítson hátat a férfinak, akibe kezd beleszeretni, vagy maradjon Jamievel, és segítse át az elképzelhetetlen nehézségeken? Ahogy az oxfordi éve a végéhez közeledik, Ellának el kell döntenie, hogy az álmai még mindig ugyanazok-e, vagy már egészen másra vágyik...

Dream
válogatás

JULIA WHELAN

forgatókönyvíró, hangskönyv-narrátor és

színész. Angol irodalomból, illetve kreatív írásból diplomázott a Middlebury Főiskolán és az Oxford Egyetemen. Amikor még Angliában lakott, kezdeti flörtölése a teával igen hamar vad és szenvedélyes viszonyba csapott át, ennek eredményeként valódi teaszakértővé vált.

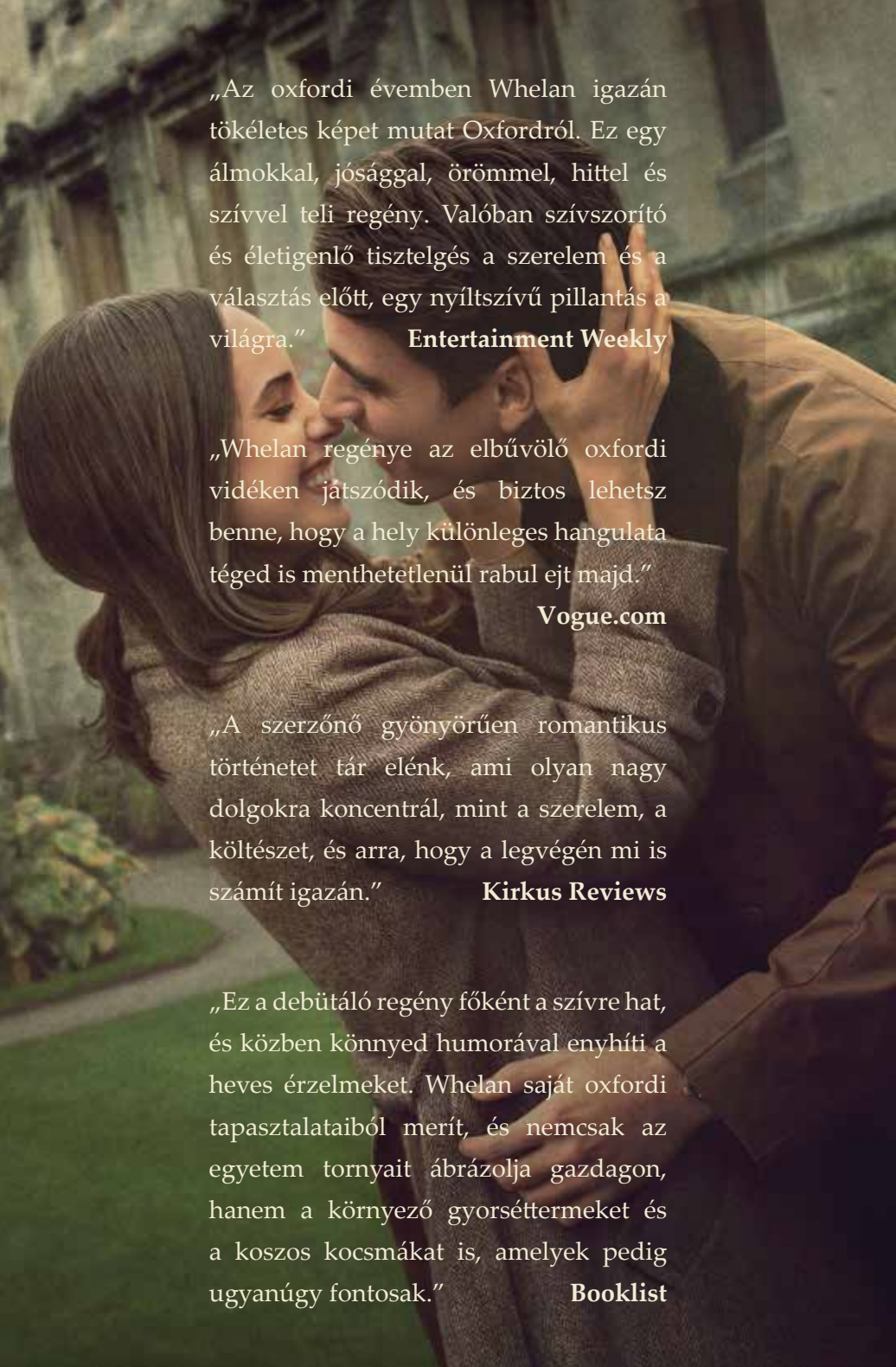
Tudj meg többet a könyvről:

www.jmwhelan.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Az oxfordi évemben Whelan igazán tökéletes képet mutat Oxfordról. Ez egy álmokkal, jósággal, örömmel, hittel és szívvel teli regény. Valóban szívszorító és életigenlő tisztelgés a szerelem és a választás előtt, egy nyíltszívű pillantás a világra.” **Entertainment Weekly**

„Whelan regénye az elbűvölő oxfordi vidéken játszódik, és biztos lehetsz benne, hogy a hely különleges hangulata téged is menthetetlenül rabul ejt majd.”

Vogue.com

„A szerzőnő gyönyörűen romantikus történetet tár elénk, ami olyan nagy dolgokra koncentrálnak, mint a szerelem, a költészet, és arra, hogy a legvégén mi is számít igazán.” **Kirkus Reviews**

„Ez a debütáló regény főként a szívre hat, és közben könnyed humorával enyhíti a heves érzelmeket. Whelan saját oxfordi tapasztalataiból merít, és nemcsak az egyetem tornyait ábrázolja gazdagon, hanem a környező gyorséttermeket és a koszos kocsmákat is, amelyek pedig ugyanúgy fontosak.” **Booklist**

JULIA WHELAN

AZ
OXFORDI
ÉVEM

—• részlet —•

1. FEJEZET

„S a kertben a pinty dala csókokat oszt...
Óh, Anglia – most!”¹

Következő!

A vámos magához inti a sorban előttem állót, és a vastag piros vonalhoz lépek, cipőm orrával szórakozottan piszkálgom a felpöndörödő műanyag szalagot, a fémkorlát csillogó csövén nyugtatom a kezem.

A telefonom, amivel mostanáig a combomon doboltam, cseng. A kijelzőre pillantok. Nem ismerős a szám.

- Halló? – szólok bele.
- Eleanor Durrannel beszélek?
- Én vagyok.
- Itt Gavin Brookdale.

Az első gondolatom az, hogy telefonbetyárral van dolgom. Gavin Brookdale a most leköszönt fehér házi kabinetfőnök. A legutóbbi húsz év összes jelentősebb politikai kampányát ő vezette. Élő legenda. Nekem egyenesen a bálványom. Ő telefonálna?

- Halló?
- Elnézést, igen, itt vagyok – dadogom. – Csak éppen...
- Hallott már Janet Wilkesről?

Még hogy hallottam-e?! Az a nő Florida állam legújabb szenátora, fekete bárány a lehetséges elnökjelöltek között. Janet Wilkes negyvenöt éves, tizenkét esztendeje megözvegyült (a férje Afganisztánban esett el), tanári fizetéséből három gyereket nevelt fel, miközben valahogy elvégezte a jogi egyetemet, azután lebonyolította a legimponálóbb alulról szervezett szenátori választási hadjáratot, amit valaha láttam. Ezenkívül a pasija a legdögösebb emberi

jogi ügyvéd, akit valaha láttam, de ez most mellékes. Wilkes olyan hadiözvegy, aki társadalmi kérdésekben a haladó tábor kiemelkedő aktivistája. Tudtommal országos szinten még soha nem akadt hozzá hasonló szereplő. Az első vitájára csak két hét múlva, október 13-án fog sor kerülni, de a választók láthatólag imádják: a közvélemény-kutatások szerint a tizenkettes mezőnyben a harmadik. A kettes számú jelölt nemrég szállt be a versenybe: a lepattintott szerető tipikus esete a hölgy. A numero egyes viszont nem más, mint a jelenlegi alelnök, George Hillerson, akit Gavin Brookdale (ha a washingtoni pletykagépezetnek hinni lehet) szívből utál. De még a hírhedten szélkakas Brookdale sem támogatna egy Wilkes-féle esélytelen lovat pusztán azért, hogy a jelöltség várományosának keresztbe tegyen. Ha más nem tudható Gavin Brookdale-ről, annyi biztosan, hogy szeret győzni.

– Természetesen hallottam.

– Wilkes olvasta a cikkét a *The Atlantic*-ben. Mindketten olvastuk. „Az oktatás művészete és a gondolkodó amerikai választópolgárok kihalása”. Mély benyomást tett ránk.

– Köszönöm! – Mentem elolvadok. – Úgy éreztem, ez a csapásvonal hiányzik a közbeszédből...

– Az írása bölcselet, nem pedig politizálás.

Ez meghökkent.

– Értem, miért gondolja így, de én...

– Nyugodjon meg, kisasszony, tudom, hogy nem nélkülözi a politikusi kvalitásokat. Tudom, hogy Ohióban befuttatta Janey Bennettet. Megnyerte a 138-as körzetet Carl Moseley-nak. Ön nagyon tehetséges, Eleanor.

– Brookdale úr...

– Szólítson Gavinnek!

– Akkor ön engem Ellának. Nem szoktak Eleanornak hívni.

– Rendben, Ella, nincs kedve Wilkes kampányában oktatásügyi tanácsadóként működni?

Megkukulok.

– Halló?

– Dehogyan nincs! – nyögöm ki. – Persze, hogy van! Wilkes elképesztően...

– Remek! Délután jöjjön be az irodámba, és rögtön csatasorba állítjuk.

Egyszeriben kiszáll belőlem a szusz. És vissza se akar térni.

– Hát... ez a bibi. Éppen... Éppen Angliában vagyok.

– Jó, akkor amint hazajön.

– ...Csak júniusban megyek haza.

– Tanácsadóként tevékenykedik odaát?

– Nem, kaptam egy... Elnyertem a Rhodes-ösztöndíjat, és azzal fogok...

– Hah – kacag fel kurtán Gavin –, én is rhodesos voltam.

– Igen, tudom, Brookdale úr.

– Gavin.

– Gavin.

– Mit tanul?

– „Angol nyelv és irodalom 1830-tól 1914-ig.”

Pillanatnyi süket csönd.

– Minek?

– Talán mert érdekel.

Miért nem bírom határozottan kijelenteni?

– Semmi szükség rá. A Rhodesban a megszerzése az érdekes. Végigcsinálni felesleges, pláne ilyen 1830-tól ezerkilencszázakárhányig irodalmasdit. Kizárólag azért kellett magának, hogy a segítségével megkaparinthassa az egész életére kiható politikai állást, nem igaz? Hát, le a kalappal! Szóval jöjjön haza, és lássunk munkához!

– Következő!

A vámos – faarcú, turbános, bozontos szakállú férfi – előreint. Fél lábbal átlépek a vonalat, de feltartom a mutatóujjamat. Rám se néz.

– Gavin, visszahívhatnám...

– Ő lesz a jelölt, Ella. Ez az életem legnagyobb harcának ígérkezik, és minden segítő kézre szükségem van a fedélzeten, a magáét is beleértve, de sikerülni fog.

Ez álomvilágban él. De úristen, mi van, ha igaza van? A hideg futkos a hátamon izgalmamban.

– Gavin...

– Idehallgasson, én mindig a nyerő versenyzőt szoktam támogatni, de még soha nem támogattam olyat, akit személy szerint, meggyőződésesen szerettem volna győzelemhez juttatni.

– Kisasszony? – néz most már rám a vámos.

Gavin kuncog a hallgatásomon.

– Nem akarom erőltetni, ha nincs hozzá kedve...

– Dolgozhatok innen – vágok a szavába, és mielőtt ellenvetést tehetne, folytatom. – Éjjel-nappal elérhető leszek. Wilkes abszolút elsőséget fog élvezni nálam. – A hátam mögül egy kivörösödött, dagadt képű, gintól búzló üzletember fazon próbál elem tolakodni. A korlátot markolva elállom az útját, és tovább beszélek a telefonba. – Az egyetem mellett két helyen dolgoztam, ugyanakkor társadalmi munkában területi irodákon segédkeztem, valamint több önkormányzati képviselő választási kampányt hangoltam össze. Tavaly két győztes törvényhozási választási kampányban vettem részt, és hozzájárultam Ohio oktatásügyi költségvetésének kialakításához. Minden további nélkül tudok maguknál konzultánskodni, miközben itt könyveket olvasok, meg időnként írok róluk.

– Kisasszony! – rivall rám a vámos. – Tegye le a telefont, vagy álljon félre!

Magasabbra emelem a mutatóujjamat (hátha a láthatóság okoz gondot), és szélesebb terpeszbe állok a vonalon.

– Pontosan mikor jön haza? – kérdezi Gavin.

– Június tizenegyedikén. Már megvettem a jegyet. 32A ülés.

– Kisasszony! – reccsen rám a vámos és az üzletember egyszerre.

Lenézek a szétterpesztett lábam között húzódó piros vonalra.

– Gavin, most szeltem át az Atlanti-óceánt, szó szerint egyik lábbal Angliában, a másikkal Amerikában állok, és ha nem teszem le azonnal, ezek itt...

– Visszahívom.

Megszakítja a vonalat.

Ez meg mit jelent? Mit művelek én? Fejbe kólintva iparkodok az ablakhoz, szemtől szembe kerülök a bevándorlási hatóság zord képviselőjével. Bedobom a legtutibb szépségversenyzős mosolyo-

mat, és azon a rokonszenvesen elszontyolodott hangon szólok meg, amit nyilvánvalóan vár tőlem.

– Bocsánatot kérek, borzasztóan sajnálom. Az édesanyám...

– Útlevelet! – Már megint nem rám néz. Átváltok passzív-agresszív módra. Betolom a vadiúj úti okmányomat a ropogós, lepecsételten lapjaival. – A látogatás célja?

– Tanulmányi.

– Mennyi időt fog az országban tölteni?

Habozva pillantok le a telefonom sötét, momentán hiábavaló kijelzőjére.

– N... nem tudom.

Na, most tényleg felnéz rám.

– Egy évet – felelem. Csesszék meg! – Egy tanévet.

– Hol?

– Oxfordban.

A hangosan kimondott szó mindent áthúz. Műmosolyom valódivá szélesedik. A szakállas további kérdéseket tesz fel, és azt hiszem, válaszolatok is, de az agyamban csak az jár, hogy *megjöttem, nem csalás, nem ámtítás, minden terv szerint alakul!*

Lepecsételi az útleveletem, visszaadja, felemeli a kezét a vonal felé.

– Következő!

TIZENHÁROM ÉVES KOROMBAN a *Seventeen* magazinban „Életre szóló tapasztalatom” címmel olvastam egy cikket, egy amerikai lány beszámolóját a külföldön, Oxfordban töltött tanévéről. A tanórák, a diákok, a közparkok, a sörözők, még a halsütödék („bal alsó kép”) is egy másik világnak tetszettek. Mintha valami főreglyukon át olyan univerzumba csöppentem volna, ahol minden rendezett, az emberek méltóságteljesek, az épületek pedig régebbiek, mint az én egész hazám. Gondolom, a tizenharmadik év minden lány életében fontos korszak, hát még a magamfajtnak, aki az isten háta mögött, csonka családban nevelkedett. Valami kapaszkodóra vágytam. Lelkesítőre. Reménységre. A cikkíró lánynak átalakult az élete. Oxford kinyitotta előtte a világot, és meg voltam győződve róla, hogy az én esetemben is ez lesz a kulcs.

Tehát tervet szőttem, hogy eljussak Oxfordba.

Miután további ellenőrzőpontokon haladok át, követem a jelzéseket a központi buszpályaudvarhoz, és keresek egy jegyautomatát. A viteldíj előtti £ jel sokkal jobban, civilizáltabban, történelmiben néz ki, mint az amerikai dollárjel, ami nekem mindig valahogy szemérmetlenül tolakodónak tűnik. Mint az egymás után felvillanó neonfények egy sztriptízbár bejárata fölött. \$-\$.-\$. Lányok! Lányok! Lányok!

Az automata képernyője megkérdezi, óhajtok-e kedvezményes árú retúrjegyet (feltételezem, hogy ez oda-vissza utat jelent), és itt megakadok. Június 11-én fogok visszarepülni Washingtonba, alig tizenhat órával a tavaszi szemeszter hivatalos befejezése után. Addig nem tervezek utat az Egyesült Államokba, inkább itt maradok a két hosszú szünidőre (decemberben meg márciusban), és utazgatok. Sőt, a decemberi úti programomat már teljesen ki is dolgoztam. Megveszem a retúrjegyet, és átvágok egy padhoz, hogy azon várjam meg a következő buszt.

A telefonom pityeg, és lenézek. E-mail a Rhodes Alapítványtól, a holnap délelőtti tájékoztatóra emlékeztet.

Bármi is az oka, úgy tűnik, hogy a világ összes egyetemi ösztöndíja közül a Rhodes az, amiről a legtöbb ember már hallott. Nem ez az egyetlen rangos tanulmányi ösztöndíj, de én erre vágytam. Ennek keretében küldik minden évben az USA harminckét leginkább kimagaslóan teljesítő, versenyszellemű, társadalmilag felfelé törekvő, hangyaszorgalmú és jól fésült stréberét Oxfordba. Leggyakrabban zsenik, hatalmi játékosok, világpolitikai személyiségek nevéhez szokták társítani. Hadd oszlassam el a misztikumot, ami körülengi: ahhoz, hogy valaki Rhodesra tegyen szert, enyhe fokú hibbantáság szükséges. Hipermagas tanulmányi átlag, több tárgyból jeleskedés, szociális érzékenység, vállalkozó szellem, játékonysági hajlam, valamint kiváló sporteredmények (ámbátor az én legutóbbi akárcsak távolról is sportosnak nevezhető megmozdulásom az volt, amikor egy szabálytalan adogatásom nyomán a labda kiverte Jimmy Brighton metszőfogát, szóval ez az elbírálni szempont némi fenntartással kezelendő). Rástartolhattam

volna más ösztöndíjakra. Ott a Marshall, a Fulbright, a Watson, de a rhodesosok az én kompániám. A tervezők.

A körzetemből kiválasztott másik döntős pályázó (matek, közgáz és klasszika-filológia tripla főtanszakos, íjászatból olimpiára kvalifikált srác, aki felfedezte, hogy ismert terroristákkal folytatott tárgyalásokon a játékelmélet alkalmazása 147 százalékkal fokozza a hírszerzési értesülések megbízhatóságát), közölte velem, hogy elsőéves korától a Rhodes megszerzésén dolgozott.

– Én is – feleltem.

– Már mint a középiskolában – pontosított.

– Én is – feleltem.

Miközben a Rhodes tényleg első osztályú belépőjegy Oxfordba, beépített kapcsolati hálózat is jár hozzá, és politikai jövőm megvalósításának eszköze. Biztosítja, hogy olyanok, akik máskülönbent lefitymálnának engem – ezt az összeköttetések nélküli csajt az ohioi szójababföldekről –, még egyszer, alaposabban is szemügyre vegyenek. Az olyanok, mint Gavin Brookdale.

Az, amire és ahogy hajtok, aki vagyok, nemcsak az egész szülővárosomat idegenítette el tőlem, hanem a tágabb családom túlnyomó részét is. Anyukám egyáltalán nem járt egyetemre, apu pedig másodév után lemorzsolódott, mert úgy vélte, fontosabb megváltoztatni a világot, mint tanulni róla, így hát én a felturbóztott teljesítmény-központúságommal mindenkit valamelyest feszélyeztettem a környezetemben. *Ez a fruska mindenképpen különbnek képzelem magát.*

Őszintén szólva nem. Viszont tényleg különbnek tartom magam annál, amilyenek apám és mindenki más mondott.

EGY PILLANATRA BEPÁNIKOLVA riadok fel, amikor a busz, amire még a Heathrow-n szálltam, hirtelen rándulással lefékez, és a könyv az ölemből a padlóra repül. Sietve visszaserzem, és kényszerítem álmos szememet, hogy befogadja a padlótól mennyezetig érő ablakon át elérem táruló látványt. Azért választottam a felső szinten a legelső ülést, hogy az Oxfordba vezető úton az utolsó morzsaig bekebelezhessem az angol tájat. Aztán jól végigaludtam.

A fejemben terjengő ködön átnyomulva kukucskálok ki. Lepukkant buszmegálló egy jellegtelen mobilbolt előtt. Körülnézek, utcanévtáblát keresek, tájékozódni próbálok. Az egyetemről kapott infócsomag szerint a High Streeten, a Queens Lane-i megállóban kell leszállnom. Hát ez nem lehet az. Hátrapillantok, és senki sem szedelőzködik fel, úgyhogy ismét kényelembe helyezem magam.

Újra elindul a busz, és mély lélegzetet veszek, megpróbálok felébredni. Begyömöszölöm a könyvet a hátizsákomba. A holnapi első órára előtt be akartam fejezni, de nem tudok koncentrálni. A repülőgépen az izgatottságtól se enni, se aludni nem bírtam. Korgó gyomrom és az átvirrasztott éjszaka most benyújtja a számlát. Meg az időeltolódás. Meg az elmúlt tizenkét év, ami alatt egyfolytában ezért a pillanatért gürcöltem.

A dzsekim zsebében rezeg a telefonom. Előhúzó, és ugyanazt a számot látom, mint korábban. Mély lélegzetet veszek, és megelőlegezem a választ:

– Figyeljen, Gavin, gondolkoztam, iktassunk be, mondjuk, egy hónapos próbaidőt, és ha úgy látják, hogy igény van ott rám...

– Nem szükséges.

Gombóc nő a torkomban.

– Legyen szíves, csak harminc napot kérek, hogy bebizonyíthassam, én...

– Rendben. Megoldottam. Csak ne feledje, kié az elsőség!

Örömmámor tör át a ködön. Diadalittasan szorul ökölbe a kezem, és a mosolyom halántéktól halántékig ér.

– Hogyne, természetesen – felelem a legprofesszionálisabb hangomon. – Nagyon szépen köszönöm a lehetőséget! Nem fognak csalódni.

– Tudom. Ezért szerződtettük magát. Mi a tarifája? Megjegyzem: pénz, az nincs.

Pérez, az persze sosincs. Mindazonáltal megmondom neki a tarifámat, és kiegyezünk valamiben, amit el tudok fogadni. A Rhodes eleve fedezi a tandíjamat, a szállásomat és ellátásomat, és kapok egy kis javadalmazást az ezen felüli kiadásokra. Nyom-

ban eldöntöm, hogy amit Gavin fog fizetni, az egyenesen az utazási költségvetésembe kerül.

– Most pedig menjen, érezze jól magát! – mondja. – Igazán kiérdemelte. A város központjában van egy söröző, amit okvetlenül keressen fel. A Turf. Tekintse meg a helyet, ahol egy bizonyos rhodosos társa, az ifjú William Jefferson Clinton „nem tüdőzte le”.

– Á, vettem az adást. Megtekintem.

– Csak vigye magával a telefonját. A telefonja nem kiegészítő, hanem függelék. Oké?

Bólintok, noha nem lát engem.

– Vegye elrendezettnek.

Ahogy ezt kimondom, a busz befordul egy kanyarban, és tessék:

Oxford.

A keskeny, kétsávos út egy festői hídon túl nyüzsgő főutcában folytatódik, amelyen kétfelől erősen vegyes stílusú házak sorakoznak, szusszanásnyi rés sincs közöttük. Ez az architektúra úgy köszönt, úgy üdvözlő a városban, mint a maratoni futás célvonalánál összegyűlt tömeg. Egyes házak palával fedett nyeregretetők, mások kőcsipkés pártázatúak. Némelyik nagyobb épület hatalmas tömörfa kapuja úgy fest, mintha helyben faragták volna, deszka és kő lélegzetelállító, kortalan fúziójaként. Ezek a kapuszárnyak talán az önálló oxfordi tanintézetek, a harmincnyolc intézmény valamelyikébe nyílnak? Az elképzelés, a sokéves ábrándozás meg sem közelítette ezt a valóságot.

Felnézek. A láthatárt ódon épületek tagolják, kőcsúcsaik megannyi világítótoronyként határolják a települést.

– Az álmodozás tornyainak városa – mormolom csak úgy magamnak.

– Valóban – helyesel a fülemben Gavin. Elfelejtettem, hogy még vonalban van.

Így hívják Oxfordot. Teljesen méltán. Mert azt jelenti, hogy mielőtt az én álmodom vagy a *Seventeen* magazin lány álmává vált, valaki más is álmodott róla.

2. FEJEZET

*Fény, mi nem kápráztató,
emlék, bú mihez nem ér,
szív szeret, s szeretve él.
Nagyvilágba' vajh mi jó?
– vélem: az, mit itt ne várj.²*

Bárcsak azt mondhatnám, hogy Oxford csupa pergamen- és fahéjillat, vagy valami ilyen költőit, de pillanatnyilag egyszerűen nagyvárosi szagú: buszgázolaj, nedves kövezet, meg a szemközti kávézóban kínált pörkölt kávé aromája.

A High Streeten keskeny a járda, az egyik szélén emeletes kőfalak magasodnak, a másikon lekoptatott, az úttestből alig kiemelkedő szegély húzódik. Keskenysége növeli a zsúfoltságát. Diákok sietnek, turisták lófrálnak, az előbbieket bosszankodnak az utóbbiak miatt. Azok, akik angolul beszélnek, majdnem olyan érthetetlenek nekem, mint akik nem. A fülem még nem alkalmazkodott az itteni kiejtéshez, és a mellettem elhaladók társalgásából egy árva szót sem tudok kihámozni.

Oxfordban így fest egy közönséges hétköznapi, engem mégis elvarázsol.

Amint a busz elhajt, összeszedem a csomagjaimat, és megpróbálok eloldalazni egy térkép fölé görnyedő népes család mellett. Izgatottan egymás szavába vágunk, végül az apának elfogy a türelme, felkapja a fejét, és magasba tartva teszi elérhetetlenné a térképet.

– Jóvammá, hanyagojjuk a témát! – förmed a pereputtyára. – Erre megyünk, slussz-passz!

Mielőtt kikerülhetném a familiát, kerékpárosok raja, vagy inkább siserehada suhan el mellettünk, súrolja a poggyászatot, és szelükkel meglobogtatják a hajamat. A pedálozók valami sportszerezést (talán rögbiset?) viselnek, füttyögnek, kurjongatnak, és ahogy elhaladnak, a frissen nyírt pázsit fanyarságával elegyedő fiús izzadságszag csap az orromba. A fiúk a jelek szerint minden országban egyformák. A sereghajtó simán kirántja a családfő kezéből a térképet, és diadalmasan emeli az égnek.

– *Et in Arcadia ego!* – rikkantja.

Ez Oxford: ahol még a bicajosok is latinul nyomják.

KONKRÉTAN A RHODESÉRT SEMMIT sem kell tennem. Nem jelent önmagában véve végzettséget, címet, fokozatot. Amit Oxfordban csinálók – vagy nem csinálók –, az az otthoni egyetememre és rám tartozik. Meg az itteni főiskolámra és rám.

A főiskola, ahová irányítottak, a Magdalen College, aminek a nevét számomra ismeretlen okokból a g-t lenyelve, ugyanúgy „modlin”-nak ejtik, mint a *maudlin*, azaz „érzelgős” jelzöt. Az 1458-ban alapított intézmény pompás aulával, vadasparkkal, idegenforgalmi nevezetességgé vált harangtoronnyal, középkori kerengőkkel és megközelítőleg hatszáz diákkal dicsekedhet. Nem valami mély tudományos megfontolás alapján választottam a Magdalent, hanem azért, mert Oscar Wilde is ide járt.

Belépek a kapun, óvatosan lavírozok a ki-be áramlók között, és egy előcsarnokba vonszolom a poggyászatot. Elöttem a gótikus stílusú, nyitott kapun át kockaköves udvart pillantok meg, a tulsó végén elbűvölő, homokszínű, emeletes, ablakfülkés tetejű épület látszik. Az előcsarnok kőpadlójára állított hirdetőtáblák az egyetem nyitvatartási idejét tudatják a látogatókkal, és az idegenvezetővel megtekinthető tizenötödik századi konyhát reklámozzák. Tőlem balra üvegezett falújságok értesítésekkel és rendszertelenül kirakosgatott emlékeztetőkkal: „Kipengtetted már a kóstádat?” „Újítsd be fullos egyetemi szerkódat! Bevezető diákrabatt a Broadon, a Summer Eights irodájában a Bod olvjegy felmutatásával.” „Bejövös egy kis elhajlás még a téli szem. első OKB-s hepaja előtt? Nulladik hét, 8-a, péntek, JCR társalgó.” Az írott szöveg

láttán ráeszmélek, hogy a kiejtés nem az egyedüli akadály. Jobb kéz felé kazettás falburkolat és két boltíves ablak választ el valami irodaféleséget, olyasformát, mint egy régi vadnyugati bankfiók, ami csak a haramiákra vár. Megkerülöm a kiszögellést, és az ablakon át kémlelem az idősebb férfit, aki fehér ingben, nyakkendőben, bolyhos piros kardigánban áll egy terepjáró méretű őskövület fénymásoló mellett, a válla megrökönnyödvé előregörnyed, hosszú nyakával és legnagyobbbrészt kopasz fejével úgy hat, mint egy galápagosi óriásteknős. Motyog valamit, belerúg a masina aljába, erre az felberreg, mint egy turbólégcsavaros hajtómű, és kelleetlenül zöld papírokat köpköd.

– Helló! – trillázom.

– Mi tetszik? – kérdezi anélkül, hogy felnézne, módszeresen végigperget egy újabb papírköteget, időnként megnyálazza az ujját.

– Szeretnék... – Tétovázom. – Bejelentkezni... asszem.

– Diák?

– Az. Igen.

– Gólya?

Fogalmam sincs, mit kérdezett.

– Hogyan?

– Gólya?

Nem válaszolok. Nem merek.

Vége felnéz, elég mérgesen, én pedig rádöbbenek, hogy a lapokat számolta, és sikerült összezavarnom.

– Elsőéves. Maga elsőéves?

– Mesterszakos vagyok, de igazán kedves.

– Amerikai – sóhajtja. – Neve?

Újrakezdi a számlálást.

– Eleanor Durran. De kérem, szólítson Ellának!

Esze ágában sincs ilyesmi. Egy hosszú deszkaasztalhoz lép, és toll kíséretében egy nyomtatványt nyújt át. Lepillantok rá. Nyilatkozat, miszerint tudomásul veszem, hogy nem gyűjthetem fel a szobámat. Aláírom. A monogramommal megjelölt, játékkártya nagyságú borítékot csúsztat át a pulton. Megkerüli a hosszú asztalt, és kijön egy oldalajtón egy olyan zárható rekeszekből álló fal-

hoz, amilyenek az óvodai csoportszobákhoz tartoznak. Miközben beszél, egy-egy zöld lapot dug a rekeszekbe.

– Ez a fakkja. Naponta nézze meg a postáját! Tizenhármas szoba, négyes lépcső. Mármint a swithuni négyes lépcső. Mesterszakosokat általában nem szoktunk házon belül elhelyezni, de idén kevés a mesterszakos férőhely. Azonkívül azt tapasztaltuk, hogy az amerikaiaknak nagyon is tetszik, ha „a kapun innen” lakhatnak. Talán az a varázslógyerek az oka?

– Harry Pott...

– Étkezés egyénileg. Közös ültetett vacsora szerda-péntek-vasárnap, talár kötelező, a Turlön valamelyik boltban kaphat. A kazán október tizenötödikén indul be, addig nincs fűtés, ne is kérdezze! A borítékban két kulcsot talál; az elektronikus kártya látogatási időn kívül a kaput és a közös helyiségeket nyitja, a másik egy rendes kulcs a szobájához. Ne veszítse el, nem pótolható.

Talán a felét értem annak, amit elmondott.

– Köszönöm! Hogy hívják? – kérdezem.

A teknősnnyak összehúzódik.

– Hugh – morogja, és visszafordul a fakkokhoz.

– Én Ella vagyok.

– Ezt már tisztáztuk, Durran kisasszony.

– Hát akkor – markolom meg a bőröndöm fogantyúját –, Hugh, azt hiszem, ez egy csodálatos barátság kezdete.

– Az összes kocsma közül... – dörmögi, de a mosoly halvány árnyékát látom rajta. Igaz, hogy vonakodó és nehézkes ez a mosoly, rég nem használt jellegű, mint egy ócska biciklipumpa, de tagadhatatlanul ott van. – A négyes lépcsőt közvetlenül a portánál találja... – Már szóra nyitnám a számat, de lendületesen folytatja.

– Ez itt a porta, azon az ajtón jut ki, átvág a Szent János-udvaron, a Swithunnél balra fordul, azután bal kéz felé elhagyja az egyes lépcsőt, azután szintén bal kéz felé elhagyja a kettes lépcsőt, és ha elég kitartó, a végén mindenképpen eljut a négyes lépcsőhöz. – Ismét próbálkozom a megszólalással, de fürgén magyaráz tovább. – Amikor odaér, a szobája az utolsó lépcsőfordulónál balra, a legfelső szinten.

A „legfelső szinten” kifejezés elgondolkodásra késztet. Újra emlékezetembe idézi, hogy egy falatot sem ettem, amióta eljöttem az Egyesült Államokból.

– Hugh, nem bánja, ha itt hagyom a csomagomat, és előbb keresek valami harapnivalót?

– Ahogy óhajtja, Durran kisasszony.

– Sietek – nyugtatnám meg, de Hugh már visszafordult a fénymásológához.

– Mit ajánl?

– A Highon rengeteg lehetőségből választhat.

A Highon. Mennyivel lazábban hangzik, mint a High Street.

A fénymásoló mellé gurítom a bőröndömet, kiviszem a háti-zsákomból a könyvemet, megfordulok, hogy elinduljak, de rögtön megtorpanok. Egy fiú dugja be a fejét a porta bejáratánál, és tétován előrelép. Úgy mozog, mint egy egér. Derékban erős, és a haja a választékból kétoldalt hegyes lapát formára van fésülve, elálló fültre emlékeztet. Úgy néz ki, mint Guszti a *Hamupipóké*-ből.

Hulla vagyok.

– Tessék! – dörren Hugh azonnal türelmetlenül a fiúra.

Az olyan képet vág, mintha legszívesebben eliszkolna.

– Mmm, elnézést kérek, mmm, ööö, hogy jutok Sebastian Melmoth szobájához?

– Már megint – dűnnyögi Hugh. – Fafej ficsúr... – Nem állhatom meg mosolygás nélkül. A való életben, itt és most, a fülem halatára azt mondta valaki, hogy „fafej ficsúr”. – Ne ácsorogjon ott, jöjjön már be! – ripakodik rá. Guszti elsurran mellettünk. Amíg Hugh a fejét csóválja, ismét kilépek a Highra.

Ötletszerűen balra fordulva, arrafelé indulok, amerről jöttem, és az órára pillantok. Mintegy jeladásra valahol egymás után ötöt kongat egy toronyóra. Érces hangjától libabőrös lesz a karom. Ha nem lennék ilyen dög fáradt, alighanem sírva fakadnék.

Az utca túloldalára nézek, és földbe gyökerezik a lábam.

Nem hiszek a szememnek. A cégtábla pontosan olyan, mint a magazinban volt.

VÍG TŐKEHAL BÜFÉ

Balra nézek, és át akarok kelni, fél lábbal lelépek az úttestre, amikor váratlan dudálás ugraszt vissza a járdára. Mellehez szorítom a könyvemet, nehogy a szívem kiszakadjon a helyéről. James Bond-filmbe illő, elegáns, ezüstszínű kabrió robog tovább, kis híján elgázol. Egy pillantást tudok vetni a gondatlan sofőrre, akinek félhosszú, barna haja lobog a szélben, ahogy elhúz. Az anyósülésen ugyancsak szélborzolta szőke nő fordul hátra, hogy megbámuljon, a szája döbönt, de cseppet sem zavart nevetésre nyílik.

– Nem vicces! – kiabálnám utánuk, de már messze járnak.

Mihelyt a szívem újra normálisan kezd dobogni, mély lélegzetet veszek, és másodszor is lelépek a járdaszegélyről, és ezúttal ügyelek rá, hogy jobbra nézzek.

PICI CSENGŐ CSILINGEL, amikor belépek a Vig Tőkehalba. A tulajdonos – köpcös, rezes orrú férfi, vállára vetett fehér törülőruhával – derűsen pillant fel.

– Helló!

A kicsi, hangulatos üzlethelyiség egyik oldalán egy sor fából ácsolt bokszt, a másikon bárrész magassított ülőkékkel. A férfi hátul, egy kis kiszolgálópult mögött áll. Ahhoz is tettek egy bárülökét. Szívélyesen paskolja meg a pultot.

– Mit adhatok?

– Sült halat hasábburgonyával!

– Máris készül! – kapcsolja be a fritőzét, én pedig letelepedek, végigsimítom a régi, kopott deszkalapot, és fészkelődök a süpedős, fekete műbőr ülésen. Minden éppen olyan, amilyennek elképzeltem. Az illat is éppen olyan, amilyennek elképzeltem. Még a tulajdonos is pontosan olyan, amilyennek elképzeltem.

– Egyébként Ella vagyok.

Hátraperdül, szertartásosan a fehér textildarabba törli a jobb-ját, és felém nyújtja.

– Simon. – Kezet fogunk, érzékelem határozott szorítását, és ugyanolyanul viszonzom. Elvigyorodik. – Hová valósi, Ella?

– Eredetileg Ohióba. De most Washingtonban lakom.

Simon bizonytalanul bólint, a pultra könyököl, és lenéz a könyvre, amit oda tettem.

Szerény kivitelű, kemény fedelű kötet, abba a vászonanyagba kötve, amivel csak tudományos könyveket szoktak borítani. Az eBayen nyolcvan dollárumba került; az ilyen könyvek ára fordítottan arányos az olvasóközönségük létszámával.

– „Roberta Styan: A viktoriánus talány – így formálta a kortárs költészet a genderpolitikát és a szexualitást 1837-től 1898-ig” – olvassa fel a férfi a címet, úgy forgat meg minden szót, mintha érett paradicsomot válogatna, azután kétkedően pillant fel.

– Rendkívül olvasmányos – bizonygatom, mire hahotázik. – Komolyan, mesterdiplomára készülök. Jórészt Styan professzorral – kopogtatom meg a borítóra nyomtatott nevet. – Ismeri? – Simon a fejét rázza, és a fritőze sípol. Odalép hozzá. – Valóságos istennő az irodalomkritikai szférában. Tennyson a szakterülete, ami nekem nem kimondottan tartozik az érdeklődési körömbé. Tulajdonképpen egyáltalán nem. Én politikával foglalkozom. Amerikai politikával, de nekem ez az egész év a határainm feszegetéséről, új dolgok felfedezéséről, és alapjában véve egyszerűen a szintet lépésről szól. Talán személyiségfejlesztésről.

Miért locsogok összevissza? Miért érzem úgy magam, mintha köd gomolyogna a fejemben? Ja, persze. Az időeltolódás.

Simon zsírpapír tölcsérbe csavarja a vacsorámat, azután újságpapírba, és úgy nyújtja át, mint egy csokor rózsát.

– Hagyományos – büszkélkedik. – Más sütődék műanyag dobozban adják elvitelre a kaját. Felfoghatatlan. A tunkolás-hoz – nyom a kezembe egy papírtányért is, és a bejárat közelében álló, ízesítőkkal teli pult felé int. – Ez az én egyéni csavarintásom a hagyományon. Azelőtt, ha betért az ember egy ilyen helyre, csak curryt, máshol csak borsópürét vagy tartárt kaphatott, választék nuku. Kóstolja meg mindegyiket! Higgye el, nem fogja megbánni – kacsint rám.

Mielőtt válaszolhatnék, csilingel a csengő, és Simon figyelme a bejáratra terelődik.

– JD! – kiált fel sugárzó arccal, felhajtja a zsanéros pultot, és az ajtóhoz siet.

– Simon, öregem! – válaszolja egy férfihang.

Az előttem kínálkozó konyhaművészeti csúcsteljesítményre koncentrálok. Úristen, ez az illat! Eszem egy falatot. Mennyei. Vissza kell fognom magam, hogy ne nyögdécseljek.

– Két halat krumplival és két üdítőt! Köszí, haver! – hallom a férfi hangját. Olyan dallamos, szelíd és bársonyos, hogy templomi kórusnak kellene kísérnie.

– Én krumplit nem kérek – szólal meg azután egy női hang. – És üdítőből kalóriamenteset.

A látóterem perifériáján érzékelem, hogy a vendégek a bejárat melletti boksza telepednek, míg Simon visszajön hátra. Bekapok még egy falatot a tökéletesen elkészített halból, és ezúttal kevésbé sikerül visszafojtanom a kéjes nyögést. Simon a fritőz kezelése közben hátrasandítva vigyorog rám.

– Azt hittem, a legjobb helyre hozol a városban – hallom a hátam mögött a nő suttozását.

– Oda is hoztalak – feleli a férfi.

Újabb sült krumplit húzok ki a tölcsérből, és elmerülnék a csomagolás cikkeinek meg hirdetéseinek olvasásában, de ebbéli próbálkozásomat a folyton előgomolygó köd hiúsítja meg. Néhány perc múltán Simon újra felcsapja a pultot, és a párhoz ballag, kiviszi a rendelésüket.

– Köszí! – mondja a férfi. – Imhol a magasztos burgonya! – kezdi rá ismét, amíg Simon visszatér a pult mögé. – Mennyei gumó. Istenek eledele. Imádunk téged!

– Jó hájas segget növeszt tőle az ember – replikáz a nő.

– Szó sincs róla! – ellenkezik a férfi. – Csakis az olajtól! Az olaj a hunyó! Mégis a krumpli viszi el a balhét. Én mondom, ez rohadtul nem igazság – nevet a férfi. A nő nem.

Simon elcsípi a pillantásomat, és égnek emeli a tekintetét. Viszonzom, és bajtársiasan mosolygunk egymásra. Az ízesítő pult felé int.

– Komolyan próbálja ki! – suttozza.

– Hú, tényleg! Elfelejtettem – fogom a tányéromat, és a pult-hoz vonulok, hogy szemrevételezzem a számos lehetőséget.

– Bezzeg az írek! Azok tudták értékelni a krumplit – hallom a folytatást a férfitől. – Tudtad, hogy amikor néhány évig nélkülözték a burgonyát, milliónyian haltak éhen?

– Miért nem ettek valami mást? – jön rövid szünet után a kérdés.

Rátenyerelek a tartáros pumpára, és a sűrű mártás túllő a tányéromon, a pultra fröcsköl.

– Mit, talán kalácsot? – epéskedik a férfi.

– Persze – feleli a nő, mint aki be van oltva ironia ellen.

Felveszem a *Barnamártás* feliratú flakont (ez nekem nem valami sokat mond), és abból is nyomok a tányéromra. Azután egy spricc mustárt, egy pötty majonézt, meg valamit, ami csatninak néz ki, de nem mernék megesküdni rá. Kötelességemnek érzem, hogy mindenből vegyek egy kicsit, a viláért sem szeretném megsérteni Simont. A tányér úgy néz ki, mint egy festő palettája.

– Miért nem ettek valami mást? – hallom a bársonyos hangút, amint feláll a bokszból. – Kitűnő kérdés! Egyenek kalácsot! Csak tudod, pont kifogytak belőle. Az egész országban nem akadt egy szelet kalács. Kínos szitu. Hova jutott a birodalom, mi? – Fanyar brit humor a javából. Mindig szórakoztató, ugyanakkor valahogy rettentően undok. – Na most, egy saját főzésű vacsorát nyerhetsz, amennyiben eltalálsz...

– Inkább azt a fülbevalót szeretném, amit ma láttunk – szakítja félbe csábosan bűgő hangon a nő.

– Brillért kicsit jobban meg kell erőltetned magad, drágám, egy ilyen vacak kérdés nem elég – utasítja el lekezelően a pasas. Milyen szemétláda. – Egy otthoni vacsi, ha meg tudod mondani, melyik évben tört ki a burgonyavész miatti éhínség. Tíz másodpercet kapsz. Tíz. Kilenc. Nyolc...

Ráeszmélek, hogy én csak állok a fejemben gomolygó ködben, ezt a röhejes társalgást hallgatom, és közben rommá hűl a sült halam hasáburgonyástul. Kirántom magam a kábulatból, sarkon fordulok, hogy visszainduljak az ülőhelyemre, és látványosan belepuffanok a bársonyos hangúba. Két bolygó ütközik össze. Az ízesítővel teli tányér hátracsapódik a mellemre, és megtántorodom,

már-már hanyatt esek. Egy lovagias kéz nyúl előre, elkapja az alkarmat, kiegyensúlyoz. A másik kezem a férfi vállába kapaszkodik.

Talán mégsem annyira személtáda.

Ahogy kihúzom magam, szemembe ötlük a nő, akivel a lovag eddig beszélgetett. Hosszú, szőke haj. Szélben lobogó. Döbbsent nevetésre nyílt száj.

Pillantásom visszavillan a férfitra, aki épp felkapja a fejét, barna haja összekócolódott.

A tekintetünk összefonódik.

Eloszlik a köd, és felfortyanok.

– Maga! – bukik ki belőlem.

3. FEJEZET

*„Falain kötetek sorakoznak,
egyebet csak a földre pakol,
bár hordószámra borozgat,
sose száll a fejébe a bor.”³*

Én? – kérdezi a reflektorfényben lebénult őz pillantásával.

– Maga! – ismétlem.

Még mindig egymás felé fordulva állunk. Továbbra is az alkaromat fogja, én sem engedtem el a vállát. Közvetlen közelről szemezünk, arc az archoz, cipőorr a cipőorrhoz, papírtányér a mellhez.

Megmozdul a tekintete. Életre kel.

– Na jó, mindjárt elrendezzük. Simon! – szólal meg, de Simon már dobja is neki a válláról levett törlőruhát, és ő ügyesen elkapja. – Dőljön felém! – biztat. Előrehajolok, és lefejti rólam a tányért. Nézem, ahogy a szószok sokasága a mellemről a linóleumpadlóra csöpög, műkedvelő Jackson Pollock-imitáció gyanánt.

A szöszí nevet.

Felegyenesedek, miközben a férfi a pultra teszi a tányért, azután felém indul a törlőruhával, a mellemet veszi célba.

Előrelendül a tenyerem.

– Hagyja! Majd én. – Pusztá kézzel dörgölöm a blúzomat, egy vízfestékkal maszatoló dedós, ettől tízszerre rosszabb. A kulimász lassanként átszivárog az anyagon a bőrömre. Magamon érzem a férfi tekintetét. – Mi az? – kérdezem finoman és nőiesen.

- Talán ismerjük egymást?
- Majdnem elgázolt a kocsijával!
- Maga volt az?

Összeszorítom a fogamat, válasz nélkül hagyom.

– Megengedi, hogy... segítsék? – duruzsolja olyan hangon, ami félreérthetetlenül csak egyvalamit jelenthet.

Megdermedek.

Nem gondolhatja komolyan.

Felnézek rá.

Komolyan gondolja.

Ez flörtöl velem. Lefegyverző mosollyal és csillogó szemmel tartja bevetésre készen a törlőruhát.

Szétdurran a szívem.

– Viccel?

– Hogy is mernék ilyesmivel viccelni? – dobja vissza sármosan a labdát.

– Udvartolni akar nekem? Bocsánatot kellene kérnie!

– A flörtölésért?

– Azért, mert kis híján elgázolt!

– Azt óhajtja, hogy olyasmicért exkuzáljam magam, amit szándékomban sem állt elkövetni? Akkor már inkább a flörtért kérek bocsánatot – jelenti ki mosolyogva.

– M-maga... maga fafej ficsúr!

– Ó! Fafej ficsúr. Micsoda választékosan tetszetős jambikus alliteráció. – Még mindig mosolyog. – Szóval maga amerikai. Jó, elárulom, mit tudok az amerikaiakról: hajlamosak ebben az országban úgy elgázoltatni magukat, hogy a szembejövő járművek elé lépnek.

– Szóval az én hibám?! – csattanok fel.

– Ja igen, még azt is tudom az amerikaiakról, hogy hangoskodásra hajlamosak. Tessék! – nyúl a zsebébe, élénk színű pénzköteget húz elő, lehánt róla egy bankjegyet, és felém nyújtja.

– Ez meg mi? – fortyogok. Magamban.

– Konkrétan? Egy darab ötvenfontos.

– Nem kell a pénze! Az kell... az kell...

Mi is kell nekem? A köd ismét sűrűsödik.

– Jaj, ne vágjon olyan megbotránkozott képet! Vegye csak el! Maga mondta, hogy fafej ficsúr vagyok. – Ismét felkínálja a ban-

kót. – Szenttelen fajankó, aki őszinte megbánás vagy egyéb emberi érzés híján csak megvásárolni képes mások rokonszenvét.

A szöszi felé rántom a fejemet.

– Látom.

Ez talált. Megváltozik az arckifejezése. Nyílt, kedélyes, fesz-telen fenegyerek mosolya eltűnik, tekintete tartózkodóvá válik. A színjátéknak vége. Valóban megbántottnak látszik. Helyes.

– Tartsa meg a pénzét! – mondom, és kihasználva ezt a köd-mentes pillanatot, valamint a tényt, hogy fordult a kocka, búcsú-zóul még egyet odapörkölkök neki. – Vegyen belőle szénhidrátot a történelemtudósának!

Visszamegyek a pulthoz, összenyalábolom a könyvemet meg a dzsekimet, pénzt halászok elő a zsebemből, lerakok húsz fontot, felmarkolom a halbukétám maradékát, elkapom Simon mosolygós tekintetét, és a kijáráthoz indulok.

– Viszlát, Simon!

– Minél előbbi viszontlátásra, ohiói Ella! – kuncog.

– Sok szerencsét hozzá! – jegyzi meg fanyarul a férfi, aki köz-ben nyilvánvalóan kiheverte a megrázkódtatást. Azután még affek-tálásabb, még közhelyesebben brit akcentussal fúzi hozzá: – Fő a hidegvér, és nézzen mindig jobbra!

Oda se bagózok, kinyitom az ajtót. A csengő csilingel, és meg-torpanok a küszöbön. Nem bírom megállni. Visszafordulok a fér-fihoz.

– Az írországi éhínség 1845-ben tört ki. Seggfej!

MIT MONDJAK, EZ remekül sikerült.

Ködös aggyal, szutykosan és egyszeriben kimerülten kutyago-lok vissza a Magdalenba, menet közben tömködöm a számba a sült halat. Nem csak a képzeletem játéka, hogy a járókelők széles ívben elkerülnek.

Most, hogy kiléptem a szabad ég alá, belém nyilall a szégyen. Persze, időeltolódás, kikerültem a komfortzónámból, de akkor is...

Utálom az ilyen fazonokat. Ilyenekkel jártam egyetemre. Ilye-ekkel gyakornokoskodtam a Capitoliumban. Akik azt hiszik, apuci pénzén megbecsülést vásárolhatnak, azután egy kacsintással

meg egy mosollyal pecsételhetik meg az ügyletet. Akik játszadoznak az emberrel, akik úgy állítanak csapdát, mintha a technika valaha kieszelt legzseniálisabb vívmánya lenne, és azt várják, hogy ájuldozzunk a fáradozásuk láttán.

Valljuk be, nem vagyok bombázó vagy ilyesmi, de előnyös megvilágítással, előnyös frizurával és némi sminkelési erőfeszítéssel már el tudtam érni, hogy megforduljanak utánam. Zabolátlanul szanaszét terülő ír hajjal meg Julia Roberts-es széles szájjal vagyok megáldva, és a nagy, kerek szemeim miatt még annál is ártatlanabbnak látszom, mint amilyen ténylegesen vagyok. Közvetlennek, mesterkéletlennek, annak a fajtának, akinek esetleg még hízelelget is, ha udvarolnak neki, miután majdnem elgázolták, majd pedig tönkretették a blúzáat.

Sajnos az ilyen fazonokra efféle megtévesztő hatást gyakorolhat a külső.

Bebotorkálok a Magdalen kapuján a portához. Hugh-nak nyoma sincs. Továbbmegyek a másik kapuhoz, és kilépek az udvarra. A nap már alacsonyan jár az égen, rózsaszínre festi a homokkő épületeket. Átvánszorgok a kockaköveken, és ködös agyammal próbálom követni a Hugh-tól kapott útbaigazítást.

Nagy, L alakú épület jelenik meg, óriási pázsitot ölel át, ami olyan gondosan ápolt, hogy egy golfpálya elbújhatna mögötte. Körülbelül tízméterenként ólomosztású ablakokkal közrefogott kis lépcsőházak vezetnek az épület sötét gyomrába. Megkeresem a négyes számút, és az istállóba visszatérő ló közmondásosan céltudatos eltökéltségével vágok neki a lépcsőmászásnak.

Az első lépcsőfokok gránitból készültek, de hamarosan ódon kőlapok váltják fel őket, amelyeket mosolygósan bemélyedőre koptattak az évszázadokon át rajtuk taposó cipők. A csigavonalban folytatódó lépcső rövidesen nyikorgó deszkafokokra keskenyedik, és annyira meredek, hogy tényleg úgy mászom, mintha létrán törekednék felfelé, a végén négykézláb érkezem meg a másfélszer másfél méteres pihenőre, ahol jobbra és balra egy-egy ajtót látok.

Már épp felállnék, és a zsebembe nyúlnék a kulcsért, amit Hugh adott, amikor eszembe jut, hogy a csomagjaim még mindig

a földszinten, a portán vannak. Hangos nyögéssel dőlök az oldalra. Itt helyben el tudnék aludni. El én.

A jobb kéz felőli ajtó kinyílik, és Guszti egér surran ki rajta, fesztelenül átlép rajtam, mintha ugyanannyi ideje lennék ott, mint maga a lépcsőház, és eltűnik a lépcsőn.

– Szépséged elenyészik, miként az érdeklődésem – szól utána egy hang a nyitott ajtóból. – El veled!

Egy lény bukkan fel az ajtónyílásban, és a látványomtól visszahőköl. Piros fürdőköntöst visel, és borostyánszínű folyadékkal teli, öblös üvegpoharat tart a kezében. Szabad kezével megkeresi a könnyös nyílását, és összemarkolja, mint egy élemedett korú Tennessee Williams-hősnő.

– Helló! – krákokom.

– Hel-ló... – feleli akadozva az alacsony, keszeg, hímnemű lény, gesztenyebarna, hullámos haja állig ér. Rám pislog. – Ez eltévedt? – mormolja azután mintegy önmagának a kérdést.

Na, álljon meg a menet! Ilyen tárgyiasító megjelöléssel csak gondolatban utalunk valakire, nem mondjuk egyenesen a képébe, jó?

Talpra kecmergek.

– Itt lakom – intek a hátam mögötti ajtóra. – Ella vagyok. – A fickó végigmér, felhúzza az orrát, nem tudom, hogy a megjelenésem vagy a szagom miatt fintorog, de pillanatnyilag mindkettő vetekszik egy vásár kukájáéval. Mégis állom a sarat, visszaemlékszem, mit mondott Guszti egér lent a portán Hugh-nak, hogy kit keres. – Te pedig Sebastian Melmoth, igaz?

Erre gyanakvó, sanda oldalpillantást vet rám.

– Úgy van, ez a nevem. De te hon...

– Frankón?

– Frankón – feleli orrhangon, az akcentusomat kifigurázva. – Évszázadok óta így hívják a családunkat. De te honnan...

– Nem is tudtam, hogy lehetséges ilyesmi.

– Milyesmi?

– Olyasvalakitől származni, aki tulajdonképpen nem létezett. – Most a másik oldalra fordulva sandít rám. – Javíts ki, ha tévedek, mert már jó ideje, hogy olvastam a dolgait, alaposan elfáradtam,

kiütött az időeltolódás, meg ugye, amerikai is vagyok, de a Sebastian Melmoth írói álnevet Oscar Wilde használta, nem?

Mi tagadás, perverz gyönyörűséget lelek ebben.

A leleplezett válasz helyett szúrósan néz rám, azután fölényes sóhajjal sarkon fordul, és visszamegy a szobájába, a nyomaték kedvéért döngve becsapja az ajtót.

Mély levegő, hogy biztosabban álljak a lábamon, majd előveszem a zsebemből az özönvíz előtti kinézetű kulcsot, és bemérem az antik zárat. Beledugom és elfordítom a kulcsot. Akkorát kattán, mintha széfet nyitnék ki. A sarokvasak csikorognak, ahogy kitárom az ajtót, és belépek a szobába. Az én szobámba.

A nap már majdnem lenyugodott, úgyhogy a helyiség félhomályos. Annyira félhomályos, hogy nem veszem észre a középen a padlóra lerakott csomagomat, és átesek rajta. Most mégis Hugh a nap hőse. Tapogatok a villanykapcsoló után, és az ajtótól jobbra meg is találok.

A furán régimódi padlásszoba belülről szabadon hagyott szarufái között fehérre festették a ferde mennyezetet, a falakról helyenként romantikusan pereg a viktoriánus vakolat. Az egyszemélyes heverőt merőlegesen állították a túloldali falhoz. Az egyik oldalon funkcionális kivitelű komód, mellette alacsony, beépített könyvszekrény. Balra kis fürdőszoba Barbie baba mosdóval és lakókocsiba is könnyen beférő zuhanyozóval, jobbra fülkébe szerelt, kétszárnyú szimpla ablak. Odamegyek.

A fogyatkozó fényben még kivehetőek a fotóalbumba illő kép körvonalai. Jól látom innen a Magdalen Towert – a harangtoronyot –, közte és azon túl pedig a palazsindelyes háztetőket. Az ablaknyílás alsó szélét az udvaron zöldellő egyik tölgyfa koronája tölti ki.

Ezt meg tudnám szokni.

Gyorsan letusolok, vonakodva kidobom a blúzomat, melegítőbe bújok, rácsatlakozom a wifire, és megnézem az e-mailemet.

Egymás után négy üzenet üdvözlő anyámtól.

Gondoltam, rád írok. Jelentkezz, amint leszállsz!

Jelentkezz, ha megérkeztél!

Megérkeztél? Nincs semmi gond? Remélem, nem esett bajod.

Ella, légy szíves, válaszolj! Hívnálak a kollégiumban, de nem tudom, hogy kell külföldre telefonálni, és a Skype izé, amit feltettél nekem, azt mondja, pénz kell a híváshoz. Hát nem az benne a poén, hogy ingyenes??? Mindenesetre írd, ha szerencsésen odaértél, mert a csontjaimban érzem, hogy valami nem stimmel.

Mélyet sóhajtok. Nem a legjobb időpontot választotta a tyúkanyózásra. Bepötyögöm a választ:

Szólj a csontjaidnak, hogy lazítsanak! Jól vagyok, csak kimerültem. Bővebben holnap.

Tétovázom, mint mindig, mielőtt azt írnám, „szeretlek”, úgy-hogy a csók-ölelés-Ella rövidítésénél maradok: *xo, E.*

Rápillantok a fiókomban még néhány e-mailre, de minden bejövő egyetlen nagy foltta mosódik össze. A számítógépem órájára nézek: fél hét. Teljesen normális lefekvés ideje.

Általában mélyen alszom, de itt valahányszor toronyóra kongat, úgy váltják újabb álmok az előzőket, mint a diák a vetítőben. A reggel hétórai kongatásnál nyílik a szobám ajtaja.

Eltelik egy pillanat, mire felfogom, hogy már nem álmodom.